

Att kommucera

Det är inte alltid så lätt att kommu... att kommini... att komucer... att meddela sig med andra. Du kanske tror att det räcker med ett språk, men det gör det inte. Har man fel bakgrund eller olika utgångspunkter så kan det bli väldigt fel.

En gång när jag skulle klippa mig, när jag var liten, var jag ute på den etiopiska landsbygden med min pappa. Han letade upp en liten hydda, satte mig där och sa till frisören att jag skulle klippas som Perry Como. Sen gick han till en bar och tog en öl. Jag vara tio år, och levde i Beatles-världen. Varken jag eller frisören visste vad Perry Como, (amerikansk smör-sångare) var, men jag litade på pappa och frisören ville ha pengar. Yes Yes, sa frisören, Peru kämä. För mig lät det som peruk ämä. Och så snaggade han mig över i stort sett hela huvudet.

Det var antagligen en traumatisk upplevelse, för den blixtrade förbi häromdagen när jag återigen skulle klippa mig. Och när jag återigen fick anledning att fundera över det här med kommunikation. Fast nu var det mer att mina tankar liksom inte nådde fram till utenheten.

Drop in. 150 kronor. Det lät ju bra. Killen som klippte mig var tunnhårig och rejält tatuerad. Han började med att dra en maskin i ett svep, från nacken och fram mot pannan.
- Hur vill du bli maskinklippt, sa han sen, och liksom jobbade med små-

muskulerna så att hans tatueringar rörde sig.

Inte alls tänkte jag, men förvånade mig med att säga att "fortsätt i samma stil." Antagligen var det inte läge för nåt annat.

15 minuter senare var allt klart.

Tatueraren avslutade med att fråga om jag ville ha nåt i håret. Ja lite längre strån tänkte jag, men orden som kom fram var "ja lite mindre mjäll".

Varför? Varför säger jag sänt?

När jag gick ut i solen hörde jag dessutom Perry Como sjunga i frisörens högtalare.

Jag har aldrig gillat Perry Como.

En bättre kommunikationen är den man har med sig själv, som till exempel när man spelar tennis. Men inte heller den går smärtfritt, även om det alltid börjar rätt bra.

- Bra boll.

- Tack.

- Kom igen, nu tar vi nästa.

- Helvete, vilket felslag.

- Gör inget, kom igen.

- Böj på knäna.

- OK.

- böj på knäna.

- Ok.

- Snygg boll. nu hänger han på gärsgärn.

- Ganska nöjd själv.

och så fortsätter det, vi kommer rätt bra överens jag och jag. Men det är på slutet av matchen som det börjar hetta till.

Anders Arhammar

- Rör på fötterna.
- Hrrmmpff.
- Och böj på knäna. Slå i andra hörnet, han orkar aldrig dit.
- Ja ja.
- Nu kommer en smash. Sprinnnggg.
- Varför det?
- Rör på fötterna. Böj knäna.
- Böj på knäna själv, för helvete.
- Ska det va så så
- Den som ändå var nån annanstans.
- Snygg tjej på banan bredvid.
- Ja, hennes backhand är det ju i alla fall inget fel på. Du kan ju försöka nåt liknande, nån gång.
- Va menar du?!
- Böj på knäna en sista gång och slå ihjäl bolljäveln för nu har du VINNARLÄGE!!
- Ok.

Lite haltande blir det. När jag tänker efter så är nog den bästa kommunikationen den tysta. Den man som morfar har med lilla Hannes till exempel. Där får man bara en blick som säger allt. En snusning som förklarar, ett leende som understryker och ett gny som bekräftar. Så borde det vara, hela tiden.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik Borgholm

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

Ledamöter

Bo Ringertz Lidingö
Christina Stenström Solna
Kurt Jörgensen DalsRostock
Mona Korhth-Nordén Staffanstorp
Sara Hjalmarsson Linköping
Bo Jonsson Hågersten

Ersättare

Doris Jonsson Bjurholm
Bertil Eklund Långshyttan
Suzanne Ahlkvist Enköping
Margareta Börjegård Stockholm

Förbundssekreterare

Janne Söderberg

Revisorer

Jan Nyström, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare
Reino Leino
Ove Olsson

Valberedning

Margaretha Bäckskog ordförande
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Oskarsson
Margareta Kassfeldt - Öberg
Annika Gigel

Ersättare
Carina Bönström
Charlotte Norlén

